

Ágh István

Az egyetem kertje vasárnap

Többek között egy öntözőcsövet
látna, ha erre járna valaki,
mint kénsárga, körbetekeredett,
Édenre emlékeztető kígyót,
ha volna még emlékezni miért
abból, amit a kertész itt hagyott
hanyagul, akár lombjukat a fák,
eszébe jutna tán a tulipán
tündéri húsvétja a pázsiton,
az örök visszatérő április.

Ha nyitva felednék a kapukat
vasárnapra, s bejutna valaki
észak felől a vegyészeti kar
tövében végig, s a zárt laborok
alagsori fehér függönysorán
rést találna, és látna némi fényt,
és földézné, hogy a köpenyes
lányok melltartó nélkül hajlanak
öblös edények fölé, s kémcsövek
üvegét babrálják az ujjaik.

Talán kétség fogná el azt, aki
erre járna, hogy mire volt a sok
kutatás, a vegykonyhák mérgező
gőzében eltelt élet, a siker?
vagy most már kérdezni is képtelen
lenne, csak nézi az utánfutót,
hogyan megtette az utolsó fuvart,
s félretolva, mint a konténerek,
vasrúdjával lebököve kikötött
a tegnapi szemét gyűjtőhelyén.

Felejtve, hogy minden reggel ide
fordult egy kukásautó, oly fehér,
mint a hajó pár méterrel odább,
a hajnali takarítás után,
s mielőtt a diáksereg beért,
eltűnt a szemét, kezdődött a nap,
ha számolná az időt valaki,
vasárnap volna, embernélküli,
de úgy tudná még, holnap újra kezd
maga is, ahogy bárki, aki él.

Észre sem venné, olyan megszokott
a két emlékmű, az 56-os
sziklája meg a világháborús
katona szobra, a vassisakos
fekete bronz, az ágyékleples akt
tört kardhoz fog ép babérkoszorút,
a rajzterembe hallgató rekedt,
vagy a villany a halottaknak ég,
akiktől üres a két épület,
mit a sóhajok hídja összeköt?

A kertkapura kövült felkelők
dalát, ha lenne, ki meghallaná
lelke mélyén, s áthatolna szeme
a márvány alakok felületén,
töprenghetne, az emlékeztetés
nem a helyben koholt történelem
bossúja-e, huszadik századi
forradalmak, s háborúk vétkei,
a fölládozott életek miatt
hatnak idáig, mert innen valók.

S a bronzba öntött professzori kar,
tudást nemző, díjazott ősapák,
már posztamensen fészkelő fejek
a téren körben, sétányon tovább,
jó szándék balek bűnösei mind,
mert föltalálták, amit nem szabad,
azért nincs senki más, csak aki volt,
s ha arra sincs ma már emlékező,
aki látná az öntözőcsövet,
nincs vasárnap, sem őszi délután.

Karácsony és újév között

(Amiből ez lett)

Mindent betölt a felgyűlt holmi,
tárgyakká hűlt emlékeim
mint múltam hú kellékeit
régén ki kellett volna dobni,

nem csak a helyszűke miatt,
miként már áttekinthetetlen,
inkább mert arra kelt figyelmet,
amiből ez lett, ami van,

bár felejtet a megszokása,
úgy lakom a dolgok között
mégis, akár a szülőházban,

mintha ősöktől örökölt
ösztönös áruhalmozással
várnám az idegen jövőt.

(Öreg pár)

Gondtalan lassúsággal élünk,
ahogy végünk közeledik,
állatok vegetálnak így
az elmúlás félelme nélkül,

mégis másképpen ösztönös
a lét ilyen harmóniában,
az ember összetartozása
nem lehet múltó, ha örök,

magunk között fiatalok
maradtunk képünk ellenére,
mert tudjuk, mi az a titok,

mely fönntartja bárhonnán nézve
ugyanazt az állapotot,
csak éjszakáink ne lennének!

(Szilveszter napján)

Karácsony és újév között
másik időt mutat az órák,
megállítanak mutatóját
az elnehezült örömök,

most hajszás kedély fáradtsága
lustítja a nappalokat,
korai esték váltanak
még hosszabb éber éjszakára,

mégsem a test állapota,
inkább a szorongó közérzet
a lassuló idő oka,

hogyan maradjon, mit túléltem,
míg annyi élet lett oda,
vajon meddig leszek kivétel?

